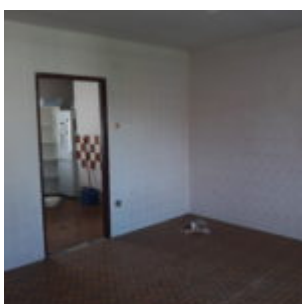
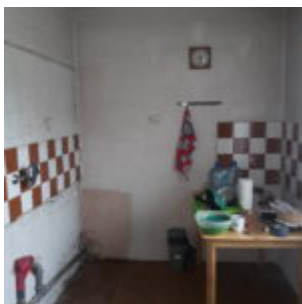

Teda přímo pokojů ešče ne, páč žádný nemáme, ale tak malujou malíři pokojů třebas i sklepy a prádelny, ne?

A přesně tohle jsem si teď vzala za úkol. Koupelna už nejni mezi námi, stejně jako původní kuchyňka a sousední pokoj. Vzniknul z toho jeden celej velkej prostor, kterej se nově bude dělit na ložničku, záchod, kópelku a šatnu.

vyklizeno

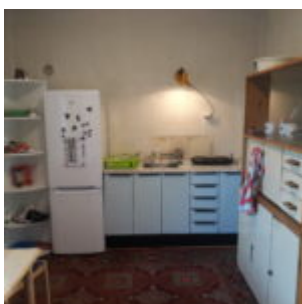

těsně před prvním úderem palice

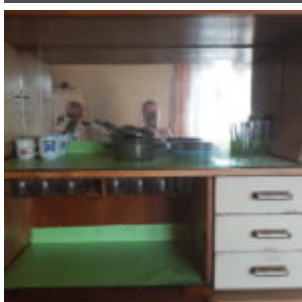

a jde se bourat

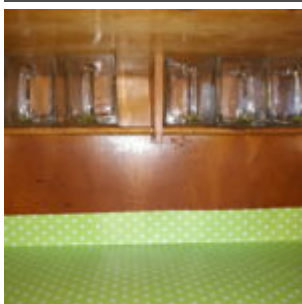
Tudíž bylo zapotřebí vytvořit nějaký provizorium, kde se bude vegetovat. Takže - kůchňu už jsme zprovizorovali ve starý kuchyni a helejte jak pěkně se nám tam vegetí:

Moje provizorní kůchň

A starej zprovozněnej přibornííík

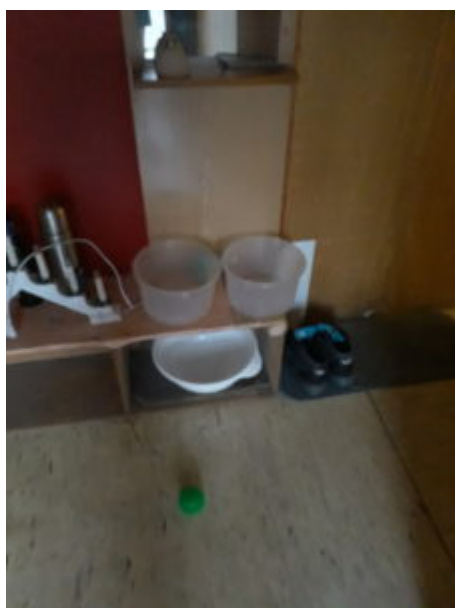

Vidíte ten poklad uvnitř? Ty skleněný starý dózy??

posezení u okna

Starej příborník jsem vydrbala a vyložila svým oblíbeným voskovým papírem. Až bude jednou po rekonstrukci, projde rekonstrukcí i sám příborník. Brtník si ho vezme do parády a bude z něj luxusní kousek do jídelny. I čoklidi mají svoje provizorium ☐☐

Psí kůchňa -aneb lavor na vodu a psí obrmísy - jak pro bernardýny ☐

No a protože už nejní ta kópelka, připravuje se ta dočasná. Jak jsem psala včera, vyklizená, vydrhnutá je, odpaboukovaná byla. Bohužel je známo, že nejen dobří holubi se vracejí, ale i

ty hrozný pabouci se rádi vrací. A jak znám Brtnika, odnesl je sice ven, ale nepředpokládám, že s nima všema šel až na sousední pole, nebo do lesa, jak bych si v duchu přála já, leč nedovolím si to vyslovit nahlas ☐☐☐. Ano, budu žít na vesnici, jak jsem vždycky chtěla a to znamená, že se prostě budu muset s paboukama naučit nějak koexistovat.

Jen jsem teda nemyslela, že to bude tak káck proces. Jeden z těch největších na mě totiž hnedle ve středu právě čekal zase na svém stanovišti ve vaně. Myslela jsem, že mě trefí, ale asi někdo míří jako já, takže netrefilo. Dokonce!! Dokonce jsem tak překonala sama sebe, že jsem na tu vanu vylezla, když jsem potřebovala vymalovat strop. Todle je teda megavýkon, to uznejte. Pravda, celou dobu jsem ho monitorovala, ešivá se nechystá k útoku ☐, takže výmalba v této části stropu bude tak trochu asi patchwork, ale dokázala jsem to. Dokonce jsem byla tak rozverná, že se mi chtělo zvolat jako herci Moučkovi v Takové normální rodince:” Holkýyy povedla se mi srnkááá!” ☐☐ Je možný, že díky tomu osminohýmu teroristovi jsem tam nějakou i nevědomky vysekla ☐.

Zatímco já jsem pabouka pozorovala s obavama a díky tomu se mi dostala barva z válečku do očí, Rumíček, který ho ve vaně objevil taky, ho pozoroval s nadšením ☐☐. Lepší takovádle uhozená zábava, než žádná, pravděpodobně usoudil. Když se mnou nebyla řeč a nehodlala jsem se s ním servat. Ale chápejte, když malujete strop, nemůžete se rvát, to nejní proveditelný. Vynahradila jsem mu to potom, když jsem se vrátila na zem a pustila se do malování stěn. To už máte jednu ruku dlooooooou! ☐ ne, ne dlouhou, volnou. Takže pravou šmrdláte po stěnách barvu a v levý držíte kus kožešiny a rvete se se Zrzavečkem. Aby toho nebylo málo, zjistí nahoře Flekatá, že se dole něco děje, sjede dolů po schodech a zahlodne se do kožešinky taky a vláčeť vás oba sem a tam. Máte sice tím pádem jakýsi motor, který s vámi po stěně pohybuje, ale vzhledem k nekoordinovanosti pohybů, to taky asi bude nejspíš zase patchworková výmalba ☐☐. To jsou prostě ohaříci. Mají k dispozici celou zahradu, ale ne voni se nasáčkují za mnou do sklepa a roznášej pak barvu po celým domě.

Ostatně už po příjezdu jsem jim pravděpodobně přišla nepostradatelná a pobyt tam bez mojí přítomnosti postrádal smyslu. ☐ Hned, jak jsme totiž vynosili věci z auta, popadla jsem batoh, narvala do něj bambilijoun cédeček, který v domě zbyly, další bambilijoun knížek, který v domě taky zbyly a plus do jedný ruky vzala tašku s knížkama a do druhý dvě krabice s dalšíma cédečkama. A vyrazila směr místní knihovna. Dohodla jsem totiž se starostou, že jim to všechno do knihovny věnujeme. Mno, některé cesty jsou trnité, některé trnitější. Tahle

by bývala mohla být naprosto netrnitá, kdybych použila mozek a.....hlavně kárku, že jo. Protože toho bylo opravdu hodně hodně moc. Taška - taková ta dárková s provázkama - se mi zařezávala do ruky, krabice se absolutně nedaly nějak pohodlně nést a pořád hrozilo, že mi to popadá na zem. Pomyslet na to, že bych si prohodila náklad z levý ruky do pravý, abych si odpočinula na jedny straně od prořezávání kůže a masa provázkem a na druhý o zaseknutí lokte od toho, jak jsem měla vykloubenou ruku, abych při transportu obě ty krabice udržela, bylo naprosto nemožný. Celý to vyvrcholilo tím, že zip batohu neustál tlak kompletní sbírky mysliveckých písniček, která se pravděpodobně odmítala dále zdržovat ve společnosti knih o rybaření a celý mi to vypadlo na zem. Výýýýborná záležitost. Nechápu, jak se mi nakonec podařilo to všechno dopravit před budovu, kde je jak místní úřad, tak knihovna. A pak navíc do toho prvního patra.

Kde jsem paní knihovnici způsobila šok, páč jak pravila, očekávala tak třeba dvanáct, patnáct cédéček. Tak měla jich cca 12. Ale tun □ □ . Ne, to přeháním, ale fakt toho bylo dost. Tak jsem se aspoň představila v plný svý kráse □ . Probraly jsme kdesi-cosi a já se pak přesunula za panem starostou, kterej tam bohužel nebyl. Tak jsme s paní sekretářkou probraly taky kdesi-cosi a já pak už valila domů. Heh, to je zvláštní - říct tady, že jdete domů, když doma máte ještě jinde □ . Každopádně doma na mě za plotem čekaly dvě ohaří zhrouceniny, který mě vítaly posléze tak bujaře, že mám na pupku od tý flekatý pořádněj drápanec, a od tý zrzavý pro změnu na stehně. Páník pravil, že byli úplně celý špatný, od branky se nehli a místo toho, aby si rejčili po zahradě, civěli nivě do míst, kde jsem jim zmizela. Chudáčci moji malí □ □ .

Aby věděli, že na ně taky myslím, tak když jsme skončili práce v domečku a chystali se k odjezdu, vytáhla jsem nás všechny čtyři ještě na chvíli do právě padnuvší tmy na louku za vesnicí. Aby si aspoň chvíli polítali jen tak, pročuchali myší dírky a protáhli si tělo. Nejsm přece nelida - teda...nepsida □ .